

Kapı

Önce ne olduğunu anlamadı.

Uyku ile uyanıklık arasında, kendi adını unutmuş gibi bir an. Sırtı ıslaktı. Çarşaf ağırdı. Yastık kulağına yapışmıştı. Karanlıkta gözleri açık mı kapalı mı, bunu bile birkaç saniye seçemedi.

Sonra sesler tek tek geldi. Önce buzdolabının uğultusu — koridorun öbür ucundan, kalın bir duvarın arkasından, kendi kendine konuşan yaşlı bir akraba gibi. Sonra Damla'nın nefesi. Yanında, omzuna yakın. Düzgün, derin, kıvrımlı bir nefes. Uykuya çoktan teslim olmuş bir bedenın nefesi.

Sonra kendi kalbi.

Hızlı değildi. Ama olması gerekenden bir tık fazlaydı. Bunu fark etmesi onu daha da rahatsız etti. Çünkü insan kendi kalbini ancak bir şey ters gittiğinde duyar.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordu. Üç olabilirdi. Dört. Aralarında bir yer. Gecenin, sabaha aittir gibi yapıp aslında hâlâ kendine ait olduğu o saat.

Bir şey onu uyandırmıştı. Ama ne, bilmiyordu.

Birkaç saat önce sevişmişlerdi. Bunu şimdi düşündü, ama uzaktan, kendine ait olmayan bir hatırıya dokunur gibi. Çarşafta hâlâ o tarafın ağırlığı vardı. Damla'nın saçının kokusu yastığında, kendi tenindeki tuz, ellerinin hâlâ biraz yabancı hissedilen ısı. Sevişmek bittikten sonra evler bir süre garip olur, bunu bilirdi. Sanki duvarlar bir şey duymuş, görmüş gibi durur. Sonra geçer. Ev tekrar ev olur.

Şimdi geçmemişti.

Tavana baktı. Tavan tavandı. Yine de baktı, çünkü gözünü kıramayacağı bir şeyin önce orada olmasını istiyordu.

Dindar değildi. Olmamıştı da. Çocukken — bunu şimdi, neden bilmiyor, hatırladı — bir teyzesi vardı, sevişen kişinin gece öyle uyumaması gerektiğini söylerdi. Yıkanmadan, demekti. Yatakta bir koruma kalkmazmış üstünden. Adam çocukken bu sözden korkmuştu. Sonra büyüyünce gülmüştü. Sonra unutmuştu. Şimdi unutmamış olduğunu fark etti.

Aptalca, dedi içinden. Köy lafı.

Aklı bunu söyledi. Hızlıca. Aceleyle. Sanki birinin önüne perde çekiyormuş gibi.

Sonra başını sağa çevirdi.

Yatak odasının kapısı açıktı.

Bunu önce sadece bir bilgi olarak aldı. Kapı açık. Tamam. Belki kendisi açık unutmuştu. Belki Damla kalkmıştı bir ara, su içmişti. Düşündü. Hayır, kalkmamıştı. Yanından kalksa hissederdi. Yanından kalkan bir beden bıraktığı boşluk kendini belli eder.

Kapı yine de açıktı.

Ve kapıda biri duruyordu.

İlk an gözü buna alışmadı. Karanlıkta bir şeklin insan olduğuna karar vermek için göz birkaç saniye ister. Sonra şekil oturdu. Bir kadın. Boyu Damla'nın boyu. Omuzları Damla'nın omuzları. Saçı toplanmamış, omuzlarına dökülmüş. Üstünde — adam burada bir saniye duraksadı — Damla'nın gece giydiği ince tişört vardı. Açık renk. Yatak odasının kapısının çerçevesi içinde, koridorun daha soluk karanlığında hafifçe seçiliyordu.

Damla kapıda duruyordu.

Adam refleksiyle yanına döndü.

Damla yanındaydı.

Yastığa gömülmüş, yüzünün yarısı saçıyla örtülü, ağzı hafifçe aralık. Nefesi düzgündü. Göğsü iniyor, çıkıyordu. Çarşaf belinin üstüne kadar çekilmişti. Adam bir an, çok kısa bir an, bunun bir oyun olduğunu, ikiz olduğunu, hayalet olduğunu, rüya olduğunu, hepsini birden düşündü ve bu yüzden hiçbirini düşünmedi.

Tekrar kapıya baktı.

Kapıda Damla duruyordu.

Damla yatakta uyuyordu.

Adamın boğazı kurudu. Ama gerçekten kurudu. İlk yutkunmasında ağzı bir şey bulamadı. Damağı yapışkandı. Dili kalın hissetti. Boğazının arkasında, tam o nefes geçen yerde, küçük bir taş varmış gibi.

Kapıdaki kadın bir şey yapmıyordu.

Bu en kötüsüydü. Bir şey yapsa belki. Bir adım atsa, bir kelime söylese, gülse, kızsas, bağırırsa. Adam bunlara hazırlanmaya çalıştı kafasında, hızlıca, otomatik olarak. Beden bir tehdit görünce ona göre kaslarını kurar. Ama beden ne kuracağını bilmiyordu. Çünkü kapıdaki kadın hiçbir şey yapmıyordu.

Sadece duruyordu.

Yüzü bozulmuş değildi. Gözleri siyah değildi. Ağzı yamuk değildi. Yüzü çok normaldi. Tam olarak Damla'nın yüzüydü. Adamın beş yıldır her sabah baktığı yüz. Banyo aynasının arkasından gülen yüz. Köpek havladığında "Thor sus oğlum" diyen yüz. Sevişirken kapanan, sonra açılan göz kapakları. Hepsi oradaydı.

Ama yüzde kimse yoktu.

İnsan yüzünü insan yapan şey yüzün hatları değildi. Bunu o anda anladı. Yüzün arkasında birinin durduğuna inanırsın. O yüzde kimse durmuyordu.

Adam yatakta hareket etmedi.

Hareket edemediğini fark etti. Bedenini göndermek istediği yere gönderemiyordu. Ne yana dönebiliyordu, ne kalkabiliyordu, ne Damla'yı dürtebiliyordu. Sadece nefes alabiliyordu, o da onun izniyle değil, kendi kendine.

Rüyadır, dedi içinden. Bilinçli olarak söyledi. Rüyadır. Birazdan uyanırım. Yan dönerim, Damla kıpırdar, "ne oldu" der, ben "bir şey yok" derim, sonra ikimiz de uyuruz.

Cümleyi kurdu ama cümle tutmadı.

Cümleler bazen tutmaz. Ağzından çıkıp havada kalır, sonra düşer. Bu da öyle düştü.

Kapıdaki kadın hâlâ duruyordu.

Adam yanındaki kadına dokunmak istedi. Sadece dokunmak. Omzuna, koluna, eline. Bir şey kontrol etmek için değil. Sadece, bu da gerçek, bu da burada, demek için. Eli çarşafın altında kıpırdadı. Çok az. Parmağının ucu Damla'nın koluna degecek kadar. Sonra durdu.

Dokunamadı.

Neden dokunamadığını bilmiyordu. Ama dokunsa bir şey kırılacak gibiydi. Hangisinin kırılacağını bilmiyordu. Yatakta uyuyanın mı, kapıda duranın mı. Belki ikisi birbirine bağlıydı. Belki dokunsa, kapıdaki yatağa girecekti.

Bu düşünce ona ait değildi.

Düşünceyi düşünür düşünmez bunu fark etti. Düşünceyi kim düşündü, bilmiyordu. Ama düşünce odadaydı. Kendi kafasından çıkmamıştı. Kafasının içine girmişti.

Beynin bir yerinde, çok uzakta, çocukluktan kalma o ses tekrar geçti.

Yıkanmadan yatma.

Geçti, gitti. Adam onu kovamadı bile. Kovacak vakit yoktu.

Tekrar kapıya baktı.

Kapı kapalıydı.

Bir an gözünü açıp kapadığını sandı. Açıp kapamadı. Gözü açıktı. Kapı kapalıydı. Tokmak yerinde. Çerçeve yerinde. Koridorun daha soluk karanlığı yoktu artık, çünkü kapı kapalıydı, çünkü ışık geçmiyordu.

Kapıda kimse yoktu.

Çünkü kapı yoktu — yani kapı vardı, ama kapalıydı, ve kapalı bir kapıda biri duramazdı.

Adam bunu kendine açıklamaya çalıştı, bir saniye, iki saniye. Açıklayamadı. Açıklamayı kurarken de zaten açıklamadığını biliyordu.

Boğazı kuruydu. Hâlâ. Daha da. Yutkundu, bir şey gitmedi.

Ensesinde soğukluk vardı. Tam saç çizgisinin altında, omurganın üst düğümünün üstünde. Çarşafın değmediği yerde. Hava akımı değildi. Hava akımı bilinen bir şeydir, gelir geçer. Bu gelmedi geçmedi. Yerleşti.

Damla yanında nefes alıyordu.

Adam onun nefesini bir tutamak gibi tuttu. Tek somut şey buydu. Bir, iki. Bir, iki. Saymaya başladığını fark etti, bıraktı, çünkü saymak işleri kötüleştiriyordu, çünkü saymak nefesi izlemek demektir, ve nefes bir an aksasa ne yapardı bilmiyordu.

Odanın içi sessizdi. Buzdolabı bile susmuştu. Bunu sonradan fark etti — buzdolabının ne zaman sustuğunu kaçırmıştı. Buzdolapları susar, motoru kesilir, sonra tekrar başlar. Normal şey. Ama şimdi normal şeyler bile normal hissetmiyordu.

Çok kısık sesle, neredeyse sadece nefesle, küfretti.

“Siktir lan.”

Kendine söylemişti. Korkusunu küçültmek için. Korkuya isim takarsan korku biraz utanır, küçülür. Bunu bilirdi. Hayatı boyunca işine yaramıştı. Sınavdan önce, doktor kapısında, uçakta türbülânsta. Siktir lan derdi içinden, omuz silkerdi, geçerdi.

Cümle ağzından çıktı.

Havada bir an durdu.

Sonra odanın içinden biri cevap verdi.

“Sen siktir.”

Adam nefesini tuttu.

Tutmaya karar vermedi. Nefes kendi kendine durdu.

Su

Sabah ışığı perdeden temiz girdi.

Adam gözünü açtığında ilk düşündüğü şey, tavanın tavan olduğuydu. Bu aptalca bir düşünceydi. Aptalca olduğunu bilmesi onu rahatlatmadı, çünkü insan tavanın tavan olduğunu sabahleyin düşünmek zorunda kalıyorsa, bir şey ters gitmiş demektir.

Yan döndü. Damla yatakta yoktu. Çarşaf onun tarafında düzeltilmiş gibi duruyordu — tam olarak değil, sadece az. Bir beden in orada olduğunu unutturmaya çalışan bir çarşaf.

Mutfaktan kahve sesi geliyordu. Kapakların açılıp kapanması. Cezvenin dibine kaşığı n değmesi. Damla bir şey mırıldanıyordu, melodi tutmuyor ama tutturmaya çalışıyor gibi.

Her şey normaldi.

Kalktı, oturdu, yatağın kenarında durdu. Bir an. Boğazına dün geced en bir şey kalmıştı, yutkunduğunda hâlâ duruyordu. Rüya, dedi içinden. Uyku felci. Beynin yaptığı numara. Çocukluktan kalma laflar bir araya gelir, sevişme, gece, yorgunluk, hepsi karışır, beyin de en gösterişli filmi yapar. Bu kadar.

Siktir, dedi içinden.

Bu kadar olduğunu söylemek, bu kadar olduğu anlamına gelmiyordu. Bunu kendi de biliyordu. Ama söyledi. Bazı cümleler oldukları için söylenmez, söylenmek için söylenir.

Banyoya geçti.

Zemin nemliydi.

Çok değil. Üstüne basınca terlik tabanına yapışacak kadar değil. Sadece — fayanslar kuru olması gereken bir saatte kuru değildi. Damla saat altıda mı duş aldı, dedi içinden. Almıştı. Almış olmalı. Lavabonun kenarına baktı. Beyaz mermerin üstünde iki, üç, belki dört damla. Dağılmamışlardı. Kümelenmişlerdi. Birinin eli oradan geçmiş gibiydi.

Aynaya baktı. Kendi yüzü. Yorgun. Sakal çıkmış. Göz altları biraz koyu. Aynada buhar yoktu, Damla duş almışsa olurdu, olmamış demek ki. Belki yüzünü yıkamıştır sadece. Belki.

Aynanın orta kısmında, burnunun hizasının biraz solunda, çok belirsiz bir iz vardı. Yazı değildi. Sembol değildi. Ok, harf, çizik değildi. Sadece bir ovalin yarısı gibi bir şey. Birinin parmağıyla cama dokunup, dokunduğunu fark edip, çekmiş olabileceği kadarlık bir iz.

Adam ona uzun bakmadı.

Bakarsa büyüdü, bunu biliyordu.

Mutfağa geçti.

“Günaydın,” dedi Damla. Saçını topuz yapmıştı, üstünde adamın eski bir tişörtü vardı, ayakları çıplaktı. Cezveyi karıştırıyordu. Ona döndü, öpücük havası verdi, dönüp tekrar cezveye baktı.

“Günaydın.”

“Az şekerli mi?”

“Sade.”

“Sade mi?”

“Sade.”

“Tamam efendim.”

Damla bardakları aldı. Adam masaya oturdu. Pencereden Samsun’un sabahı geliyordu, normal sabah, martı sesi, biraz uzaktan otobüs, aşağıdan birinin tıngırtısı.

“İyi uyudun mu?” diye sordu Damla. Sırtı dönüktü.

“Evet.”

“Bir ara döndün durdun.”

“Sıcaktan herhalde.”

“Sıcak değildi ki.”

“Bana sıcak geldi.”

Damla bardakları getirdi. Karşısına oturdu. Bir saniye yüzüne baktı. Sadece bir saniye. Sonra kahvesine baktı. Bir şey sormak üzereydi, sormadı. Adam bunu anladı, anladığını belli etmedi.

“Gece banyoya kalktın mı?” dedi adam.

Soruyu nasıl sorduğunu duydu kendisi de. Çok normal sormaya çalışmıştı. Tam o yüzden normal çıkmamıştı.

“Hı?”

“Banyoya. Gece.”

“Yok. Niye?”

“Yok bir şey. Lavabo nemliydi de.”

Damla bir saniye düşündü.

“Sen kalkmadın mı?”

“Yok.”

“Tuhaf.”

“Belki dün akşamdan kalmadır.”

“Olabilir.”

Damla’nın “olabilir”i gerçekten olabilir miydi, yoksa konuyu kapatmak için söylenmiş bir kelime miydi, ayırt edemedi. Damla kahvesini yudumladı.

“Bugün ne yapacaksın?”

“Yazacağım.”

“İlerliyor mu?”

“Bugün bakacağız.”

“Bakacağız.”

Gülümsedi. Adam da gülümsedi. Gülümsemenin yarısı yüzünde kaldı, yarısı içeri kaçtı. Damla bunu da fark etti, fark etmemiş gibi yaptı. İkisi de birbirinin fark etmemiş gibi yapmasını fark etti.

Kahvaltı böyle geçti.

Gün geçti. Geçmek istemedi, ama geçti. Adam masasına oturdu, bir cümle yazdı, sildi, tekrar yazdı. Thor ayağının dibine geldi, başını dizine koydu. Adam onu okşadı. Köpeğin sıcaklığı işe yaradı. Köpekler bilir, dedi içinden. Hayır, bu da bir cümle. Köpeklerin bilip bilmediği belli değil.

Akşam yemeği sıradan oldu. Damla bir şey anlattı, hastasından, o gün gelmiş bir kadından, adı geçmedi, sadece “kadın” dedi, hastalar her zaman “kadın” ya da “adam” olur. Adam dinledi. Dinlerken yarısını kaçırdı. Damla bunu da fark etti, sormadı.

Sonra televizyonu açtılar, bir şey izlemediler, kapattılar.

Yattılar.

Adam yatmadı aslında. Yatağa girdi. Bu farklı şey. Telefonu eline aldı. Ekran çok parlaktı. Kıstı. Bir şeyler okudu, hangi şeyler olduğunu hatırlamadı. Twitter, Reddit, bir haber, bir başka haber. Kelimeler gözünden geçiyor, beyne girmiyordu. Damla yanında nefes alıyordu, düzgün, derin, kıvrımlı.

Tavana baktı.

Tavan tavandı. Bunu yine düşündü. Yine aptalca olduğunu düşündü. Yine rahatlamadı.

Saat üçü geçmişti, telefon dedi. Kalksa, mutfağa gitse, su içse — bunu düşündü. Düşünmek istemedi, ama düşündü. Su demek banyo demek değildi. Mutfak demekti. Mutfak başkaydı. Mutfak buzdolabıydı, beyaz floresan, soğuk muslukta su sesi, normaldi.

Yine de kalkmadı.

Belki dört civarıydı. Kestiremedi. Gözü ağırlaşmıştı. Telefonu yastığın yanına bıraktı, gözünü kapadı, kapamasaydım dedi, gözünü açtı.

O sırada banyodan musluk sesi geldi.

İlk an duydu mu duymadı mı emin olmadı. Çok hafifti. Damlama da değildi. Su açık, ince, kısık akan bir muslukmuş gibi. Ama belki bir saniye sürdü, belki iki, sonra kesildi.

Sonra tekrar başladı.

Çok kısaca.

Sonra tekrar kesildi.

Damla yanında nefes alıyordu.

Adam yataktan kalktı. Kalkmadan önce bir an Damla'ya baktı. Saçı yastığa yayılmıştı. Aynı şekilde. Tam olarak aynı şekilde. Bunu fark etti, fark etmemiş olmayı diledi. Yorganı yavaşça kaldırdı, ayağını yere koydu, terliği aramadı, çıplak ayakla yürüdü, çünkü terliğin sesi olur, çünkü ses çıkarmak istemiyordu, çünkü kim olduğunu bilmediği bir şeye geliyorum demek istemiyordu.

Koridora çıktı.

Lan, dedi içinden. Lan ne saçma. Musluk damlıyordur. Eski musluk. Bu kadar.

Banyo kapısı yarı açıktı.

Onu öyle bırakmamıştı. Akşam kapatmıştı. Bunu hatırlıyordu, hatırladığını da hatırlıyordu, yani ezberlemişti. Kapıyı omzuyla iter gibi açtı. Banyo karanlıktı. Işığı yaktı.

Banyo banyoydu.

Havlü yerinde. Diş fırçaları yerinde. Damla'nın kremleri yerinde. Yerlerinde olmaları gerekenden de fazla yerlerindeydi sanki, bunu nasıl anladığını söyleyemezdi. Bir şey, evet, bir şey, "ben buradaydım, bak hep buradaydım" diyen bir şey vardı her şeyde.

Musluk kapalıydı.

Tabii ki kapalıydı. Yaklaştı. Tokmağına dokunmadı. Lavabonun içine baktı.

Lavabo ıslaktı.

Az önce su akmıştı. Mermerin yüzeyinde küçük çizgiler hâlâ akıyordu, sonlanmamışlardı, ortada kalmışlardı. Yıkanmış bir el sonrası gibiydi. Birinin parmaklarını yıkayıp çıkmasından on saniye sonra gibiydi.

Adam derin nefes aldı. Sonra aldığını fark etti. Nefesini bir an tuttu, sonra bıraktı.

Aynaya baktı.

Önce sadece kendini gördü. Yüzü kötüydü. Şişmiş gözler, sakal, ağız çizgisinin gergin durması. Yorgun değil, yorgunluğun ötesine geçmiş bir yüz. Utanç da vardı yüzünde, bunu ilk fark eden kendi oldu. Utanç. Niye utanıyordu, bilmiyordu. Ama utanıyordu.

Sonra aynada, omzunun arkasında, Damla'yı gördü.

Çok normaldi.

Kapı eşiğinde durmuyordu. Hemen arkasındaydı. Boyu Damla'nın boyu, saçı dağılmış, üstünde gece tişörtü. Yüzünde bir ifade vardı bu sefer. Tam olarak değil. Bir ifade vardı denemezdi. Ama bir bakış vardı. Adamı izliyordu.

Adam dönmedi.

Dönmek istedi. Bedeni dönmedi. Bir an sonra döndü.

Arkasında kimse yoktu.

Banyo banyoydu. Kapı yarı açıktı. Koridor karanlıktı. Hiç kimse yoktu.

Aynaya tekrar baktı.

Damla aynada yoktu.

Sadece kendi yüzü vardı.

Lan, dedi içinden. Lan, lan, lan. Bir kelime bulmaya çalıştı, bulamadı, sadece o kelimeyi tekrar etti. Aynaya yaklaştı. İki adım. Mermerin kenarına ellerini koydu, omuzlarını yukarı çekti, yüzünü aynaya yaklaştırdı.

Yüzünü inceledi.

Gözlerinin altındaki morluk. Sağ kaşının üstündeki o eski yara izi, çocukluktan, bisikletten. Burnunun üstündeki ufak gözenek. Hepsi yerindeydi. Aynadaki adam oydu. Hiçbir şey yamuk değildi. Hiçbir şey kararmamıştı. Ağzı normaldi. Gözleri normaldi.

Sonra fark etti.

Nefes alıyordu. Burnundan yavaşça. Bunu hep yaptığı gibi. Ama aynadaki yüzün nefesi — göğsü — bir tık geç iniyordu. Bir tık geç çıkıyordu. Saniyenin onda biri kadar. Belki daha az. Ama vardı.

Adam nefesini tuttu.

Aynadaki yüz bir nefes daha aldı.

Çok küçük bir nefes. Burun deliklerinin hafifçe genişlemesi. Göğsün, tişörtün altından, biraz kabarması. Sonra ağır ağır inmesi.

Sonra aynadaki yüz de nefesini tuttu.

Adam aynadan geri çekildi.

Çekildi ama yavaş çekildi, çünkü hızlı çekilse aynadaki çekilmeyebilirdi. Bunu düşündü, ne saçma bir düşünce olduğunu fark etti, yine de yavaş çekildi.

Banyodan çıkmak için döndü. Tam kapı eşiğine geldiğinde, arkasından, lavabodan, bir damla su düştü.

Tek bir damla.

Sesi büyük değildi. Ama gecenin içinde fazla netti. Bir noktanın koyulması gibi. Bir cümlenin sonunun gelmesi gibi. Bir şeyin “tamam, oldu” demesi gibi.

Adam dönmedi. Banyoyu öyle bıraktı, ışığı kapatmadı. Kapatmaya elini uzatamadı. Koridordan yürüdü. Yatak odasına geldi.

Damla yataktaydı.

Gözleri açıktı.

Korkmuş değildi. Şaşırılmış değildi. Üzerine atılacakmış da değildi. Sadece gözleri açıktı. Tavana değil, kapiya bakıyordu. Adam geldi, gözü ona kaydı, ona yöneldi.

Damla, onu bekliyormuş gibi bakıyordu.

Adam bir şey söylemedi. Yatağına gitti, yorganı kaldırdı, içine girdi. Yatakta uzandı. Damla ona bakmaya devam ediyordu. Adam tavana baktı. Kalbi göğsünde bir yere çarpıyordu, hangi yere, bilmiyordu.

Damla çok alçak sesle konuştu.

“Banyoda kiminle konuşuyordun?”

Adam cevap veremedi.

Konuşmamıştı. Tek kelime etmemişti banyoda. Sadece “lan” demişti, o da içinden. Sesini çıkarmamıştı. Bunu biliyordu. Bunu çok iyi biliyordu, çünkü ses çıkarmamak için özel olarak çaba göstermişti.

Cevap vermedi. Veremedi. Ağzı açıldı, kapandı. Damla cevap bekliyor da değildi sanki. Sormuş, sorduğunu kaydetmiş, bırakmıştı.

Damla gözlerini kapattı.

Yüzü uyuyan bir yüze döndü. Düzgün. Kıvrımlı. Saçı yastıkta. Tam olarak demin gördüğü gibi. Tam olarak. Adam onun gerçekten uyuyup uyumadığını anlamadı. Anlayacak bir yol yoktu. İnsanın uyuduğunu nereden anlarsın? Nefesinden. Ama nefes düzgün taklit edilebilirdi. İnsanı insan yapan şey nefes değildi.

Adam yatakta dümdüz uzandı.

Tavana baktı.

Tavan tavandı. Üçüncü kez bunu düşündü. Bu sefer aptalca gelmedi.

Bir süre, ne kadar olduğunu bilmediği bir süre, hiçbir şey olmadı. Buzdolabı uzaktan uğuldadı. Sokakta hiçbir şey yoktu. Damla yanında nefes alıyordu, ya da nefes alıyor gibi yapıyordu.

Sonra duydu.

Çok hafif bir damlama sesi.

Banyodan değildi. Banyo uzaktaydı, koridorun ucuydu, oradan ses gelseydi başka türlü gelirdi. Bu daha yakındı. Tavanın yanından gibiydi. Belki duvarın içinden. Belki yatak odasının kendi tavanından, tam başının üstünden, bir santim kadar yukarıdan.

Düzenli değildi. Bir damla, sonra biraz boşluk, sonra bir damla. Sıvanın arkasında bir şeyin sızması gibi. Ama sıva kuruydu. Adam tavana bakıyordu, leke yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Su yine de düşüyordu.

Bir yerden bir yere.

Su, borulardan değil, evin içinden geliyordu.

Sabaha Kadar

Sabah olduğunu pencereden değil, Thor'dan anladı.

Köpek mutfağa doğru yürümüş, sonra durmuş, sonra geri gelmişti. Adam bunu gözüyle görmedi, ayak seslerinden çıkardı. Tırnaklarının parkeye çarpışı düzensizdi. Bir adım, iki adım, durma. Bir adım, durma. Sonra geri. Köpek bir koku almıştı ya da bir şey görmüştü ya da hiçbir şey görmemişti ama bir şey vardı. Köpekler insanlardan önce bilirler, sonra unuturlar, sonra hatırlarlar.

Adam yatakta dümdüz uzanıyordu. Kalkmamıştı. Kalkmaya gerek görmemişti. Sabah olmuş gibi yapmak da bir şeydi.

Damla yataktan önce kalktı. Tişörtünü düzeltti, saçını topladı, topladığını çözdü, tekrar topladı. Yüzünü adama göstermedi. Adam onun yüzünü görmek için yana dönmedi. İkisi de aynı odada başka odadaymış gibi davrandı.

Mutfağa geçtiklerinde Damla cezveyi hazırladı. Adam masada oturdu. Pencereden ışık geldi, normal Samsun ışığı, ne fazla parlak ne donuk, sıradan. Aşağıdan arabalar geçiyordu. Bir balıkçı bağııyordu uzaktan. Hayat dışarıdaydı, hep oradaydı, görünüyordu.

İçeride biri bir şey kırdı.

Adam yerinden sıçradı.

Damla geri döndü. Elinde bardak vardı.

“Düşürdüm,” dedi.

Cama bakıyordu, eline değil.

“Düşürdüm.”

İki kez söyledi.

Bardak parçalarını topladı. Adam yardım etmek için kalktı. İkisi yere çömeldi. Yan yana. Damla'nın kolu kendi koluna değdi. İlk fiziksel temas, gece olanlardan sonra. Adam onun kolunun sıcak olduğunu fark etti. Bu onu rahatlatmadı. Çünkü gece de sıcaktı, gece olanlar da sıcaktı, sıcak olmak insan olmak demek değildi.

“Pardon,” dedi Damla.

“Bir şey değil.”

“Elim titriyordu.”

“Benim de.”

Bunu söyledi, sonra söylediğine pişman oldu. Çünkü Damla başını kaldırdı, ona baktı, ve onun “benim de”sini duydu. Söylenmiş şeyler söylenmemiş gibi yapılamazdı.

Çay içtiler. Kahve değil. İkisi de kahve istemedi, sebebini söylemedi, ama ikisi de biliyordu sebebi. Kahve uyanıklıktı. Uyanıklık uyumamak demektir. Uyumamak gece demektir. Gece olmasını istemiyorlardı.

Bir süre sustular.

Adam ağzını açtı.

“Banyoda kiminle konuşuyordun, dedin ya...”

Cümleyi bitiremedi. Sonu yoktu. Sonu olsa söyleyemezdi. Cümlenin sonu kendi içine düştü.

Damla ona baktı. Bardağını masaya koydu. Sapından tutmuyordu, altından tutuyordu, parmaklarıyla.

“Ben de seni gördüm,” dedi.

Ses çok normaldi. Bardağı koyma sesinden sonra söylenmiş bir cümle. Devam etti.

“Önceki gece. Su içmeye kalkmıştım. Mutfığa geçtim.”

Durdu. Bir saniye. İki saniye.

“Buzdolabının önünde duruyordun. Sırtın bana dönüktü. Buzdolabı açıktı, ışığı yanıyordu, ama yüzüne değil ensene vuruyordu. Yani yüzün kararmıştı, ensen aydınlanmıştı. Sana seslendim. Dönmedin.”

Adam yutkunamadı. Yutkunmak istedi, dilini damağına götürdü, gitmedi.

“Sonra,” dedi Damla, “yatak odasına döndüm. Sen yataktaydın. Uyuyordun.”

Adam onun yüzüne bakmadı. Bardağa baktı. Bardakta çay vardı. Çayın yüzeyinde küçük bir titreme. Masadan mı, kendinden mi, anlamadı.

“Ne zamandı bu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Üç, dört.”

“Bana söylemedin.”

“Söyleyemedim.”

“Niye?”

“Sen de söylemedin.”

Bu cümle masaya bir şey koydu. Ne koyduğunu söylemediler, ama oradaydı. Damla çayını içmedi. Adam da içmedi. Thor mutfağın eşiğine geldi, durdu, ikisine baktı, gitmedi.

“Bugün,” dedi adam.

“Bugün?”

“Bu gece uyumayacağız.”

Damla hemen cevap vermedi. Düşünmesi için değil. Cevabı zaten içindeydi. Sadece söylemenin kendisinden korkar gibiydi. Sonra başını salladı. Bir kez. Yavaşça.

“Salonda oturalım.”

“Tamam.”

“Işıklar açık.”

“Tamam.”

“Banyo kapısını kilitleyelim.”

“Tamam.”

“Yatak odasının kapısı da.”

“Tamam.”

Hiçbiri “ama bu saçma” demedi. Hiçbiri “ne yapacağız sabaha kadar” demedi. Bir hastane sırasında bekleyen iki insan gibi konuştular, kısa, gereken kelimelerle, çünkü uzun cümleler hastalığa cesaret veriyor.

Gün geçti.

Saatlere bakmadılar. Bakınca daha yavaş geçiyordu. Adam bilgisayarını açtı, kapadı. Damla bir şeyler yedi, bir şeyler bıraktı. Thor’a mama verdiler, Thor sadece kokladı, yemedi. Bunu da konuşmadılar.

Akşam yemeği yemediler. İki de a değildi. A olmak da bir Şeydi, açlık da gece için bir his ister, onlarda his kalmamıŐtı.

Karanlık öktüğünde Damla salondaki bütün ıŐıkları yaktı. Tavan lambası, masa lambası, vitrinin içindeki küçük led, koridorun ışığı, hepsi. Ev kendi içinden parladı. Bu da bir Şeydi ama yetmedi. Çok ışık, ışığı görünmez yapıyordu. Çok sessizlik, sessizliği duyulmaz yapıyordu. Ev kendi yüzünü çok iyi gizliyordu, çünkü çok iyi gösteriyordu.

Adam banyo kapısını kilitledi. Anahtar kapıdaydı, çevirdi, çıkardı, masaya koydu. Anahtarın yanına koymadı. Masanın ortasına koydu. Kimse koysun da kimse koymasın. Yatak odasının kapısını kapadı. Kilidi yoktu. Kapadı. Tokmağı bırakmadan bir an durdu, sonra bıraktı.

Salona geçti.

Damla kanepenin bir ucuna oturmuŐtu. Adam diğer ucuna oturmadı. Onun yanına oturdu. Aralarında bir karıŐ kaldı, sonra yarım, sonra hiç. Damla'nın kolu adamın koluna yapıŐtı. Adam ona dokunmadı, ama dokundu, çünkü dokunmamak için kolunu çekemedi.

Masada üç bardak vardı.

İki ay, bir su.

Niye üç olduğunu ikisi de sormadı. Belki Damla biri için koymuŐtu. Belki kim olduğunu söyleyememiŐti kendine. Adam üçüncü bardağı almak istedi, almadı. Kalsın masada dursun. Almak da bir eylemdi.

Telefonlarını yan yana koydular. Ekranlar yukarı bakıyordu. Bildirim almıyorlardı. Ses açıktı.

Beklediler.

Ev bekledi.

Saat onu geçti. Sonra on bir. Sonra on iki. Saatlere baktılar, bakmamak için baktılar. Dışarıdan bir araba geçti, çok uzaktan. Apartmanın bir yerinden bir kapı kapandı, üst katlardan. Bunlar normal seslerdi, başka zaman olsa duyulmazlardı bile. Şimdi her birini ayrı ayrı saydılar.

Bir civarında, banyodan musluk sesi geldi.

Çok kısaydı. Bir saniye. Belki yarım saniye. Açıldı, kapandı.

İki de duyduklarını birbirinin yüzünden anladı. Kimse konuşmadı. Kimse bakıŐmadı bile. BakıŐmak da onaylamaktı. KonuŐmak da. Sessizce oturdular.

Bir süre sonra ses tekrar geldi. Bu sefer biraz daha uzun. İki saniye. Üç. Sonra kesildi.

Adam kalkmak istedi.

Damla'nın eli onun bileğine indi.

Damla'nın eli soğuktu. Buz değildi. Sadece, kanın gittiği yerden çekildiği bir el. Adamın bileğini sıktı. Çok sıkmadı. Sadece "kalkma" diyecek kadar.

Adam oturdu.

Banyodan ses kesildi.

Yatak odasından Damla'nın sesi geldi.

"Üşüdüm."

Adam Damla'ya baktı.

Damla'nın ağzı kapalıydı. Damla yanındaydı. Damla'nın eli hâlâ adamın bileğindeydi. Damla'nın gözleri çok büyük açılmıştı, ama ses çıkarmıyordu. Yutkunmuyordu bile.

Yatak odasından ses tekrar geldi.

"Üşüdüm."

Aynı tonlama. Aynı ağız. Aynı insan. Sıradan bir cümle. Yatakta yatan biri yorganı kıpırdatmadan, yarım uyku sersemliği ile söyleyeceği bir cümle. Yardım istemiyordu. Korku da yoktu sesinde. Sadece üşümüştü, söylüyordu.

Damla adamın yüzüne baktı. Damla'nın ağzı bir cümle kurmaya başladı. Bunu adam yüzünden gördü, dilinin damağında bir hareket başladığını gördü, "ben buradayım" mı, "geliyorum" mı, ne diyeceğini bilmiyordu, hiçbirini söyletmek istemiyordu.

Eğildi. Damla'nın kulağına neredeyse degecek kadar yaklaştı. Dudaklarını oynatmadı. Sadece nefesini şekillendirdi.

"Cevap verme."

Damla'nın ağzı kapandı. Ağız kapanırken bir şey çıkardı, bir nefes, çok kısa, bir an. Adam o nefesi tuttu. Yutmasını sağladı. Damla yuttu.

Salonda hiç kimse konuşmadı.

Yatak odasında da.

Ev sustu.

Sustu, ama dinliyordu. Adam bunu omurgasında biliyordu. Ev nefesini tutmuştu. Bütün duvarlar, bütün tavanlar, bütün lambalar. Onun cevap verip vermeyeceğini bekliyordu. Bekleme havadaydı, soluyamadığı bir hava gibi.

Sonra yatak odasından bir ses daha geldi.

Adamın sesi.

Birebir adamın sesi. Adamın az önce kullandığı tonda. Damla'nın kulağına eğilip söylediği şeyin aynısı. Aynı kısıklık, aynı dudak şekli, aynı nefes şekli.

“Cevap verme.”

Damla'nın eli adamın bileğinden bilekkemiğini sıktı. Adam acıdığını fark etmedi. Acı uzaktaydı. Kendi sesini duymak öyle bir şeydi ki, beden kendine karışmayı bıraktı.

Ses tekrar etmedi. Bir kez söyledi. Söylemek için değil. Bilsinler diye. Duydum, gördüm, biriktirdim. Şimdi ne yapacaksınız.

Adam içinden bir şey söylemek istedi. Kendi kafasının içinde. Bir kelime. Tanrı, Allah, ya rabbim, herhangi bir şey, bir tutamak. Ama o kelimeleri içinde aramaya başladığı an durdu. Çünkü kelime de bir cevaptı. Kafanın içinde bile söylesen, ev duyabilirdi. Ev artık kafanın içindeydi. Bunu bir saatten beri biliyordu, kabul etmek için bu kadar gecikmişti.

Küfretmek istedi.

Boğazına bir şey takıldı. Üç gece önce yatakta etmiş olduğu küfür geri geldi, fiziksel olarak, dilinin altında bir kemik gibi. “Siktir lan.” Onu söylemişti. Cevap almıştı. Cevap o sestiydi, o yakın, o çok yakın ses. O ses şimdi de buradaydı, yatak odasının içindeydi, belki biraz daha yakındı şimdi, belki kapının arka tarafındaydı, belki kapının dış tarafındaydı, belki koridordaydı.

Adam küfretmedi.

Ağzını sımsıkı kapadı. Dilini damağına yapıştırdı. Nefesini burnundan aldı, yavaş, sessiz, hiç. Damla da öyle yapıyordu. İki insan, bir kanepenin üzerinde, birbirine yapışmış, nefes alışverişlerini bile gizliyorlardı.

Saat ikiyi geçti. Belki üçü. Belki sadece on dakika geçmişti.

Yatak odasının kapısının altından ışık gelmiyordu. Kapı kapalıydı, içeride lamba yoktu, normaldi. Olması gereken buydu. Olmuyordu da değildi.

Ama kapının altından, kapının altındaki o ince çizgide, çok hafif bir koyuluk geçti.

Gölge değildi.

Yani gölge gibi değildi. İnsan gölgesi olsa bir şekli olurdu, ayağı, ayakkabısı, eteği, bir şeyi olurdu. Bu hiçbir şey gibi değildi. Sadece karanlığın bir parçası, sanki karanlığın bir tarafı bir tarafından koparak kapı altından akmış, geçmişti. Bir saniye, daha az. Adam onu gördüğünden emin değildi. Damla da gördü. Damla'nın elinin parmakları adamın bileğine ayrı ayrı bastı.

Hiçbiri konuşmadı.

Telefon titredi.

Damla'nın telefonu.

Masada, yüzü yukarı. Ekran yandı. İki birden baktı. Bakmadılar bakmaya, bakmamak için baktılar. Ekran çoktan yanmıştı.

Mesaj geldi.

Gönderen: Ali.

İçerik: Kapıyı aç.

Adamın telefonu masadaydı. Adamın elinde değildi. Adam telefonunu son üç saattir hiç eline almamıştı. Adam Damla'ya hiçbir mesaj atmamıştı.

Damla telefonu ters çevirdi.

Hareketi yavaştı, çünkü hızlı yapsa onaylamış olurdu. Yavaş yaptı. Sanki hiç görmemiş gibi, sanki yanlışlıkla devirmiş gibi. Telefon ters durdu. Ekran yere baktı.

Üç saniye sonra adamın telefonu titredi.

Adam ona bakmadı. Kafasını çevirmedi. Ama gözü yan tarafa kayd, masaya, ekran çoktan yanmıştı, bildirim oradaydı, okumadan bile okudu.

Gönderen: Damla.

İçerik: Ben üşüdüm.

Adam gözünü kapadı. Sonra açtı. Gözünü kapamak da bir eylemdi, açmak da. Yapacak hiçbir şey kalmıyordu. Her hareket bir şeydi.

Damla onun telefonuna uzanmadı. Adam da uzanmadı. Telefonu ters çevirmedi. Ters çevirmek artık ayrı bir cevaptı, bir kez ters çevirdiler, tekrar yapamazlardı, tekrar yapmak "bunu görmedim" demektir, ama görmüştü.

Telefon titremedi tekrar.

Bir süre.

Sonra adamın telefonuna ikinci bir mesaj geldi.

Gönderen: Damla.

İçerik: Açmazsan ben açacağım.

Adam Damla'nın eline baktı. Bileğindeki el. Damla'nın elini gördüğü için kendi gözünden emindi. El oradaydı. El kıpırdamadı.

Sonra Damla'nın telefonuna mesaj geldi.

Gönderen: Ali.

İçerik: Sakin ol. Bir şey yapma.

Adam onu yazmamıştı. Ama yazmış olabilirdi. Damla'nın yanında, üç gece önce, başka bir gecede, başka bir adam olarak, yazmış olabilirdi. Belki yazmıştı. Belki bu mesaj eski bir mesajdı, geri geliyordu. Belki ev kendi içinde bir arşiv tutuyordu, ne zaman söylendiğine bakmadan kullanıyordu.

Belki "ev" doğru kelime değildi.

Başka bir kelime gerekiyordu.

Adam o kelimeyi düşünmedi.

Damla'nın eli onun bileğinden çıktı. Damla kalkmadı. Eli sadece bir an gevşedi. Sonra adamın elinin üstüne kondu. Üst üste oturdu. Adam onun parmaklarının arasına kendi parmaklarını soktu. Beş parmak, beş parmak. On parmak, kanepenin üstünde, masaya bakan, kıpırdamayan bir bütün.

Beklediler.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Beş dakika, on, otuz, bilmiyorlardı. Sonra banyodan tekrar bir ses geldi. Musluk değildi bu sefer. Çok hafif bir damlama. Bir, iki, üç. Sonra kesildi. Sonra başka bir yerden, mutfaktan ya da koridorun ortasından, ayak değil ama ayak gibi bir hışırtı. Sonra o da kesildi.

Sonra yatak odasından Damla'nın sesi geldi.

"Ali."

Sadece adı. Çağırma değildi. Soru da değildi. Biri, oradaki biri, adamın adını biliyordu ve onu cebinden çıkardı, gösterdi, "elimde bu var, bak" der gibi koydu havaya.

Adam dudaklarını hiç oynatmadı.

Damla da öyle. Onun da yüzü taş gibiydi, sadece gözünden bir şey aktı, gözyaşı değil, gözyaşının olmadan akan hâli, bir gözyaşının yokluğu, neyse o.

Yatak odasından ses bir daha geldi. Bu sefer adamın sesi.

"Damla."

İkisi de cevap vermediler.

Sonra ikisinin sesi birden geldi.

"Ali."

"Damla."

İç içe. Birbirinin sözünü kesmiyor, birbirinin üstüne biniyordu. Aynı oda, iki kişi. Ev şimdi onların yerinde oturuyordu, onların adlarıyla, onların sesleriyle, onların biraz önce kullandıkları tonla.

Adam bir an, çok kısa bir an, salonda oturanın hangisi olduğunu unuttu. Yatak odasındakinin mi, salondakinin mi gerçek olduğu sorusu değildi bu. Daha yakın bir soruydu. Yan yanaydı bunun cevabı.

Damla'nın eli avucundaydı, sıkıştı, sıkıştırdı, parmaklar parmakları sıkı. O da soruyordu kendine. İkisi de birbirine, "sen sen misin?" demekten korkuyordu. Çünkü cevap evet olsa bile, evet de bir cevaptı.

Konuşmadılar.

Ev, onların sesleriyle konuştu.

Yatak odasının kapısının altından bir kez daha o şey geçti. Bu sefer daha uzun. Bir karanlık dilimi, kapıdan koridora aktı, koridorun fayansının üstünden geçti, salonun girişine kadar geldi. Adam onu gözüyle görmedi, ama görmek zaten ışıkla olan bir şey değildi artık. Hissetti. Karanlık ona doğru yürümüştü, sonra durmuştu, sonra çekilmişti.

Sonra çekildi.

Yatak odasından sesler kesildi. Banyodan ses kesildi. Mutfaktaki o belirsiz hışırtı da kesildi.

Bir sessizlik geldi.

Bu sessizlik az önceki sessizlikten farklıydı.

Az önceki sessizlik dolu bir sessizlikti, içinde dinleyen biri vardı. Bu boştu. İçinde kimse yoktu. Ama bu boşluk daha kötü hissettirdi, çünkü içinde kimse yokken ev hâlâ aynı evdi, her şey aynı yerdeydi, tavandaki lamba aynı lamba, kanepenin altındaki halı aynı halı, ama biri her birini "bunu kullandım, bitti" der gibi bırakmıştı.

Saat dört buçuğu geçmişti. Belki beş. Penceredeki karanlık biraz inceldi. Çok az. Camın dışı hâlâ siyahtı ama içinde bir mavi tonu doğmaya başlıyordu. İlk bir mavi. Sonra biraz daha.

Çok uzaktan, kentin başka bir mahallesinden, ezan başladı. İlkti. Yorgundu. Müezzinin sesi temiz değildi, biraz boğuk, biraz uykuluydu. Adam onu duyduğunda hiçbir kurtuluş hissetmedi. Sadece dünyanın hâlâ orada olduğunu hatırladı. Camdan dışarıda bir şey hâlâ uyanıyordu, hâlâ çalışıyordu, kendine ait bir kadrosu vardı dışarının. Bu içeriyle alakasızdı. İçeri kendi başıyandı. Ama dışarı vardı. Bu kadarı yetiyordu, yetmiyordu, yetmek zorundaydı.

Ezan bitti.

Birkaç dakika sonra başka bir mahalleden başka bir ezan başladı. Onun da bittiği duyulmadı tam, çünkü dışarıdan bir araba geçti, bir köpek havladı, hayat kendi sesine geri dönmeye başladı.

Adam ve Damla kanepedeydi.

Hâlâ.

Pencerenin dışındaki mavi açıldı. Açıldıkça oda griye döndü, sonra griden kirli bir beyaza, sonra normal sabaha. Yaktıkları lambalar şimdi gereksiz duruyordu. Lambaların ışığı sabah ışığının yanında zayıf kaldı, küçüldü, kendilerinden utandılar gibi.

Damla çok alçak sesle, neredeyse sadece nefesle, sordu.

“Bitti mi?”

Adam ona baktı. Damla'nın yüzü beyazdı. Yorgun değildi sadece. Bir şey çekilmişti yüzünden, geri gelmesini bekliyordu.

Adam ağzını açtı.

Cevap vermek istedi. “Evet” diyebilirdi. “Bilmiyorum” diyebilirdi. “Sanırım” diyebilirdi. Hepsi dilinin ucundaydı.

Söylemedi.

Çünkü cevap vermemeyi öğrenmişti. Üç gecede öğrenmişti. Geç kalarak öğrenmişti, ama öğrenmişti. Bir cevap, ne olursa olsun, bir kapıydı. Kapılar kapalı kalmalıydı. En azından bugün. En azından şimdi. En azından ev tekrar konuşmaya başlayana kadar.

Damla'nın eline daha sıkı sarıldı.

Cevap verdi, ama kelimesiz.

Damla anladı. Damla da kelimesiz cevap verdi, parmaklarıyla, parmaklarına bastırarak.

Sabah ışığı odanın yarısına geldi.

Adam kalktı.

Bir süre kalkamadı, sonra kalktı. Bedeni hareket etmek istemiyordu, ama hareket etmek lazımdı, çünkü hareket etmemek de bir şeydi. Yatak odasının kapısına baktı. Kapalıydı. Banyo kapısına baktı. Kapalıydı. Anahtar masadaydı, koyduğu yerdeydi, kıpırdamamıştı.

Her şey kapalıydı.

Adam bir an rahatladı.

Rahatlama bir saniye sürdü. Belki daha az.

Sonra mutfaktan buzdolabının sesi geldi. Motorun alışması. Normal bir motor. Saniyede bir, iki kez kıpırdayan bir mekanik tıkırtı, sonra düzene oturan bir uğultu. Tanıdık bir sestir. Ev sesiydi. Hayatta olduğunu söyleyen, kendine ait bir şeyi olan, normal bir mutfak buzdolabı.

Adam bir adım attı, mutfak girişine baktı.

Buzdolabının kapağı açıktı.

İçerideki beyaz ışık mutfağın zeminine düşüyordu. Karoların üstünde dikdörtgen bir parlaklık. Çok temizdi, çok düzgündü. Soğuk hava da görünüyordu, çok az, ışıkla beraber, dolaptan dışarı sızıyordu.

Buzdolabının önünde kimse yoktu.

Damla adamın arkasında durdu. Onun da nefesinin durduğunu adam ensesinde duydu. İki de kıpırdamadılar. İki de mutfağa girmediler.

Işık yanıyordu. Kimse amamıştı.